

בס"ד, ערב שבת קודש

פרשת שמייני

כ"ז ניסן ה'תשפ"ה

גיליון מס' 28 (1869)

זמני הדלקת נרות ומוצ"ש

ר"ת	מוצ"ש	הד"נ	י-ם
8:33	7:55	6:39	י-ם
8:30	7:57	6:54	ת"א
8:32	7:57	6:47	חיפה

שב"ל הפרד"ס

עלון לתורה וחסידות

בהוצאת "מרכז תורני מוהרי"ל אשלג"

בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר רבי שמחה אברהם הלוי אשלג שליט"א
רחוב שד"ל 4, ת.ד. 707 בני ברק. טל: 03-5783481 פקס: 03-6193789

יוצא לאור על שמם ולזכרם הטהור של רבוה"ק

כ"ק מרן אדמו"ר המקובל האלוף הגה"ק רבי יהודה לייב הלוי אשלג זצוקללה"ה
ובנו כ"ק מרן אדמו"ר המקובל הגה"ק רבי שלמה בנימין הלוי אשלג זצוקללה"ה

לא להתבייש להודות

נתיב הדרש

אנו אומרים בכל יום בבוקר לפני תפילת שחרית "לעולם יהא אדם ירא שמים בסתר ובגלוי ומודה על האמת". הנה כי כן; המדה הזאת של 'מודה על האמת' עומדת בדרגה שזה למידה של 'יראת שמים'. ועד כמה גדולה היא המידה הזאת; שכבר בבוקר מורים לנו עליה ומכוונים אותנו אליה, שהיא תהיה היסוד ליומנו!

לא פעם נכשל הוא האדם ביומו, הוא עושה שגיאות וטעויות, ברם בשלוננו הגדול ביותר הוא כשישלוננו הראשון אינו מלמדו להועיל. וכיצד הוא בא לכך? כשלא רצה להודות בכשלוננו.

אנו נתקלים לפעמים במחזה של מחלוקת מסתעפת בין שני "צדדים" שמלווה בדברי לשון הרע, רכילות ושקרים, בהסתה עלבונות זה כנגד זה, כעס ושנאה וכל המידות הרעות שמנו חכמים בבני האדם. ומאד יתכן שכל אש המחלוקת הזאת האופפת ומלהמת רבים, מקורה בעובדה פשוטה אחת יחידה, שאחד לא רצה להודות על האמת.

כשלומדים תורה ללא יראת שמים, למשל, עלול לקרות שילמדו פשט מעוקל ונפתל ולא רוצים להודות לחבר שמנסה לעלותו על הדרך הישרה.

בשאלה כה חשובה כמו כשרות, למשל, יכול לקרות שאחד יהווה את דעתו על דבר מאכל ש"כשר" הנהו ובא השני ומוכיח שלא כך הדבר, ברם הראשון נשאר בשלו ואינו רוצה להודות בכך, כיון שכבר חיזה את דעתו, הוא אינו רוצה להודות על האמת.

הנה כי כן, מכשולים לאין ספור עלולה לגרום המדה הזאת של אי רצון להודות על האמת. וכן אנו מוצאים בפרשתנו על המידה הזאת של מודה על האמת! משה רבינו, רבן של ישראל, היה לו ויכוח עם אהרן אחיו בדבר אכילת החטאת ביום מות בניו, נדב ואביהוא. וכשנצחו אהרן בתשובותיו "הודה ולא בוש", כדברי רש"י.

וביותר מוטעמים ונהירים דברי תרגום יהונתן בן עוזיאל על הפסוק "וישמע משה וייטב בעיניו": "וישמע משה ושפר קדמוי ואפק כרוזא במשריתא למימר אנא הוא דאיתעלמית הילכתא מני, ואהרן אחי אדבר יתה לי" – משה שלח להכריז במחנה: אני הוא שנתעלמה הלכה ממני ואהרן אחי הזכיר אותה לי! ללמדנו עד כמה גדול שבחה של מידת הודאה על האמת.

לעילוי נשמת הרה"ח מוה"ר יששכר דב זצ"ל
בן הרה"ח מרדכי אליקים געציל זצ"ל רוכוורקר - בעק
חתן כ"ק מרן אדמו"ר הרש"ב אשלג זצוק"ל
נלב"ע כ"ט ניסן תשע"ט

שבת מברכים – חודש אייר
המולד: ליל שני שעה 8:30 **אחה"צ** 1 – 2 חלקים
ראש חודש: ביום שני ולמחרתו ביום השלישי הבאים עלינו לטובה

ישנם בני אדם שזהירים ביותר בל יבשלו, חלילה, בבליעת יבחוש ועיר, אבל הם עצמם אינם זהירים מבלוע בני אדם כדגי הים, ומשעבדים את אחיהם חבריהם, עצמם ובשרם, מוצצים מהם את דמם, ופושטים מהם את עורם.

בוה מסביר בעל "קול אומר קרא" את הפסוק בפרשתנו "אל תשקצו את נפשותיכם... כי אני ה' המעלה אתכם מארץ מצרים" (יא, מג). שלכאורה מה הקשר בין אי אכילת שקצים ורמשים, לבין הגאולה משעבוד מצרים?

אלא שנאמר כאן בכוונה "אני השם", כדי לומר – אני הוא שנפרעתי ממצרים שחשעבדו בכב, ואני הוא שעתידי לפרוע מכל אלו שמשעבדים ומנצלים את השני, למיניהם, בהבל פיהם.

זה שצווה דוד המלך כלפי אויביו בנפש "אנכי תולעת ולא איש" (תהלים כב, ז), למה אתם רודפים אותי, קורעים לבי ושותים את דמי, ואומרים לבלעני חיים. יהא דומה אני עליכם כאילו הייתי "תולעת ולא איש" ואז הרי יתעוררו בקרבכם כל רגשותיכם העדינים של "צער בעלי חיים".

שבת שלום

בשבילי הפרשה

כך יצא רבי נתן דוד בדבריו החכמים – ידי שניהם".

אמרי צדיקים

וידם אהרן (י, ג)

קיבל שכר על שקיקתו (כ"ז).

בעת שנסתלק הרה"צ ר' אהרן ז"ל בנו של הרה"ק רבי דוד מסקווירא זצוק"ל על פני אביו בעודו צעיר לימים, היה המושבר איום ונורא כאשר הניח אחריו מ"ו יתומים צעירים.

נכנס אחד מהחסידים לנחם את הרה"ק רבי דוד, ואמר לו שצריכים לקבל זאת באהבה.

ענה הרה"ק רבי דוד ואמר: וכי אתה סובר שאין אנחנו מרגישים בצרה, מרגישים שהלב נקרע, ושוקקים.

לכן כתב רש"י על "וידם אהרן" – שקיבל שכר על השתיקה, שלא יאמרו שלכן שתק – מפני שמיתתם לא בלבלה אותו ולא ציערו, אלא באמת נצטער מאד, ואף על פי כן שתק, ועל כן קיבל שכר על השתיקה.

ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם (יא, מג)

מובא בחז"ל: "אל תקרי ונטמאתם אלא ונטמתם".

דהיינו, מי שאוכל שקצים ורמשים, נבלות וטרפות מטמטם את נפשו ולבו עד שאינו מרגיש ומתבונן אחר כך.

משל לסוחר שהייתה לו חנות בושם, נכנס פעם אחת לבורסקי (מקום שמעבדים שם עורות), ולא יכול היה יכול לעמוד שם אף רגע מרוב סרחון העורות. לימים ירד מעסקיו והוכרח להחליף את עסקו ונהיה בורסקי, בתחילה לא היה יכול לסבול את ריח העורות, אבל לאט לאט התרגל לריח זה ולא הרגיש בסרחון.

כך הוא מי שאוכל נבלות וטרפות, הוא מתרגל בהם עד שלבו מטומטם ואינו מרגיש בסרחון הנבלה.

ולכן ציוותה התורה הקדושה "ולא תטמאו בהם ונטמאתם בהם" ההרגל מקהה את הרגש ומטמטם את המוח, וכולו נהיה חתיכת מומאה.

ויואמר משה זה הדבר אשר צוה ה' תעשו וירא אליכם

כבוד ה' (ט, ו)

בתרגום יונתן כתב: "ואמר משה דין פתגמא דתעבדון: אעבירו ית יצרא בישא מן לבכון, ומן יד יתגלי לבון איקר שכינתא דה'" (אמר משה זה הדבר שתעשו, אעבירו יצרם הרע מלבכם, ומיד יתגלה לכם יקר השכינה של ה').

ודבריו תמוהים מאוד, דהיינו מרומז כאן בפסוק שמדובר כנגד היצר הרע. ונראה לומר, דמובא בספרים הקדושים, סגולה לאדם שינצל מהיצר הרע, שתמיד כשהוא מקבל על עצמו לעשות מצוה, או ללמוד תורה, והיצר הרע רוצה לעכב בעדו. שיאמר לעצמו, שהוא רוצה לקיים אך ורק את המצוה הזאת. או שרוצה ללמוד, אך ורק בשעה הזאת. ואז היצר הרע יניחו. וכך יעשה כל ימיו, ויוצא שכל ימי חייו עוסק בתורה ובמצוות, וזוכה ורואה פני השכינה.

וזוהו שרמו לנו כאן הכתוב: "זה הדבר אשר צוה ה' תעשו", שכן תאמרו תמיד, שרק את "זה הדבר" נעשה ולא יותר. ועל ידי זה תעבירו מכם את היצר הרע, ותזכו לקבל את פני השכינה, בבחינת "וירא אליכם כבוד ה'".

וישמע משה וייטב בעיניו (י, כ)

האדמו"ר רבי נתן דוד משידלובצה זי"ע שהה פעם אחת אצל האדמו"ר הגאון רבי חיים מצאנז זי"ע. בשעת עריכת השולחן ביקש ממנו רבי חיים שיאמר דברי תורה. רבי נתן דוד היה במבוכה; לא הפץ לעיבור על דברי הגאון מצאנז, וגם קשה היה לו לומר דברי תורה על שולחן רבו. חיפש רבי נתן דוד דרך לצאת ידי שניהם: לומר ולא לומר.

פתח ואמר: "וישמע משה וייטב בעיניו" – מהי ההדגשה של "וייטב בעיניו"? לדעתי ההסבר הוא: תמיד היה משה המשמיע תורה ואהרן השומע, אולם עכשיו, כשידבר אהרן אל משה, היה משה השומע. ועל זה נאמר: "וישמע משה וייטב בעיניו", כי ראה שמוע יותר לשמוע דברי תורה מאשר לומר בעצמו.

הרב יהודה לב שליט"א
מחבר ספרי לב המועדים

**דינים מנהגים וטעמים
בעניני ספירת העומר**

דבר ההלכה

מצווה מן המובחר לספור בתחילת הלילה, **והטעם** בכדי שיהיה "שבע שבתות תמימות" (לבוש תפס א). אך מי שיש לו מנין קבוע למעריב, אינו צריך לספור ספירת העומר ביחידות בתחילת הלילה. **והטעם:**

א. לפי שספירת העומר היא דבר שנשכח ביחידות, ואם יהיה הדבר מסור ליחידים שיספרו בתחילת הלילה קרוב לודאי שישכחו לספור, משא"כ כשקבוע במנין לאחר התפילה לא ישכחו (שו"ת שבה"ל חלק ו ס"ג).

טעם אחר: לפי שתדיר ואינו תדיר, תדיר קודם, וק"ש ותפילה תדיר יותר מספירת העומר (ביה"ל חלק ו ס"ג).

טעם אחר: לפי שמצוות ספירת העומר לכתחילה צריך לקיימה בציבור וברוב עם (ש"ת פסחים פ' נר מצווה ד"ה וכתב).

שכח לספור בתחילת הלילה הולך וסופר כל הלילה (טור או"ח תפס א) **והטעם:** כשם שקצירת העומר היתה כשרה כל הלילה דכתיב (ויקרא כג יב) "ביום הניפכם את העומר", כך הספירה כשרה כל הלילה (לבוש תפס א).

טעם אחר: דכל שלא עבר הלילה לא יוצא מכלל "תמימות תחינה" (משנ"ב תפס ס"ק ד).

מצווה על כל אדם לספור לעצמו (טור או"ח תפס א) ומניין? מדכתב בקרא (ויקרא כג טו) "וספרתם לכם" ולא כתיב "וספרת לך" כמו ביובל שחכוונה לב"ד, וזוהו לומדים "לכם" – לכל אחד ואחד (ט"ו תפס ה, משנ"ב תפס ס"ק ח).

יש שנוהגים לספור ספירת העומר לפני "עלינו לשבח" (משנ"ב תפס ס"ק ב), ויש שנוהגים לספור אחרי אמירת עלינו לשבח ובקדיש יתום שאחר כך (הגר"א מע"ר ס ט).

הרה"ק רבי שמואל שמעלקא היה תלמידו של המגיד ממעזריטש זי"ע, לאחר שקנה את תורת החסידות היה מראשוני מפיצייה בפולין ובגליציה, ובין תלמידיו נמנו ה"חזוה מלובלין" ורבי משה לייב מסאסוב זי"ע, כיהן כרבה של ריטשוואהל, ולאחר מכן בניקלשבורג.

פעם נגזרה גזירה על בני עירו ויצא רבינו עם תלמידו הרה"ק רבי משה לייב מסאסוב לוינה להשתדל לבטל את הגזירה, הדבר היה בזמן הפשרת שלגים, וכשהוצרכו לעבור את נהר דונא, התרוצצו על הנהר גושי קרח בשטף גדול, ואי אפשר היה לעבור את הנהר בשום ספינה. היות שזה היה דחוף, כי קרבו ימי צאת הגזירה לפועל, ביקש רבינו מספן אחד שיתן לו עריבה קטנה, שיותר משתי אנשים לא יוכלו לשבת בה, הספן נתן לו את העריבה. נכנסו לתוכה רבינו ותלמידו. עמד רבינו ואמר שירת הים שבפרשת "בשלח", ותלמידו ענה אחריו. מיד עברה הספינה הקטנה בין גלי הכפור בשלום, בלא שום מכשול. אנשי העיר וינה שעמדו מעבר הנהר, ראו כן תמחו על הפלא הגדול הזה, והגיעה השמועה גם לחצר המלך. כשראו המלך והשרים את גודל מעלתו וקדושתו של רבינו, מילאו מיד את בקשתו בדבר ביטול הגזירה מעל בני עירו.

רבינו נסתלק בב' באייר תקל"ח, ונקבר בסמוך להגאון רבי מנחם מנדל זצ"ל בעל מחבר ספר 'צמח צדק', שהיה גם כן רב בניקלשבורג. ובענין קבורתו נעוץ עובדא מעניינת, וכך הוזה: רבינו ציווה טרם הסתלקותו שיקברוהו במקום הנ"ל, והנה בעת שהפרו את הקבר בא אדם זקן וסיפר ששמע מאביו שהוא שמע מהגאון בעל ה'צמח צדק' לפני פטירתו, שציווה שלא יקברו אצלו שום אדם. ולא ידעו ה'חברה קדישא' מה לעשות, כי היהודי וכן אביו היו מוחזקים אנשים נאמנים שלא ישקרו. ולא ידעו אם להישמע לגאון הראשון, או לצוית לגאון האחרון. החלו לעיין ולחפש בפנקס של הח"ק, והוחלט שאם ימצאו שם את צוואת ה'צמח צדק' יקיימו אותה, ואם לא ימצאו בפנקס מאומה מזה, אז לא ישגו בדברי האיש הזקן, כיון שהוא רק עד אחד, וגם עד מפי עד, והם הלא שמעו בעצמם מפי הגאון ר' שמעלקא ז"ל את צוואתו. חיפשו בפנקס הח"ק ומצאו כתוב, שהגאון ה'צמח צדק' ציווה, שלא יקברו שום איש אצלו עד יום פלוני, שנה פלונית. והיום בדיוק אותו היום עצמו שעמדו בו. אז ידעו הכל כי דבר ה' הוא, וקיימו כצוואת שניהם.

כנסת ישראל – שהיא המלכות, להתקשר בקשר אנפין, כי קטרת מקשרת את הכל כאחד, ומשום זה נקראת "קטורת". והם – נדב ואביהוא, באו וקשרו כל אלו האחרים, שמשמרא אחרא, יחד. והשרו אותה – את המלכות, מבחיץ, שלא קשרו אותה עמהם, עם הספירות דו"א. וקשרו דבר אחר, במקום המלכות, ועל כן הזהיר אחר כך את הכהנים, שכתוב "בזאת יבוא אהרן אל הקודש" (ויקרא טז). דהיינו שיקשר המלכות הנקראת "זאת".

ובכמה גוונין ערבו וכו': ובכמה אופנים ערבו את השמחה של כנסת ישראל: אחד, שלא נשאו אשה. ולא היו ראויים להקריב, ושיתברכו העולמות על ידיהם. ואחד, שלא היתה ראויה השעה להקריבת קטרת, שלא היה בזמן העלאת הנרות והטבת הנרות כנ"ל, ואחד, שדחקו השעה לרשת הכהונה בחיי אביהם. ואחד, שעוד מקודם לכן – מטרם שנתנו הקטורת, יצא המשפט שלהם, שכתוב "ויקריבו לפני ה' אש זרה" וגו'. ודאי דבר אחר – דהיינו הס"א, נקשר בקשר הזה, והשרו כנסת ישראל – שהוא המלכות, מבחיץ.

אמר ליה ר' פנחס וכו': אמר ליה ר' פנחס: אל תאמר שהם השכינו אותה בחוץ, אלא כנסת ישראל לא נקשרה על ידיהם, כז"א, כי בכל מקום שלא נמצא דבר ונוקבא כנסת ישראל אינה שורה ביניהם כלל, משום זה הזהיר את הכהנים, שכתוב "בזאת יבא אהרן אל הקודש", דהיינו שימצאו דבר ונוקבא, שאם לא כן לא ישרה זאת – שהיא המלכות. ועל כן לא יבא הכהן אל הקודש עד שישא אשה, כדי שישתתף בקשר דכנסת ישראל. כי מי שלא נשא אשה הוא משרה לכנסת ישראל בחוץ, והיא אינה מתחברת עמו. ועל כן נמצא אצלם ביום ההוא ערבוּבא. פירוש הסולם פירשת שמיני פעיפים לג-לח

מאי שנא כהנא דכתיב וכו': שואל: מה השינוי, שבכהן כתוב "עגל ... לחטאת" (ויקרא ט) ובישראל לא כתוב "שור ... לחטאת"? ומשיב: אלא ישראל קבלו עונש מתחילה, ומשום שקבלו עונש בכמה מקומות – כלומר בכמה אפנים, על ידי בני לוי, והשקאה וכו', על כן לא רצה הקב"ה להזכיר להם עונשם כבתחילה, ועל כן לא כתוב כאן "לחטאת", אלא "לשלמים". כדי להראות שלום, שהקב"ה הוא בשלום עם ישראל על זה.

אבל אהרן דהא וכו': אבל אהרן שלא קבל עונש על חטא העגל מחמת תפלתו של משה, שכתוב "ובאהרן התאנף ה' וגו' (דברים ט). וכתוב "ואתפלל גם בעד אהרן בעת ההיא". ועד עתה היה העוון תלוי, על כן כתוב "ועגל בן בקר לחטאת" – לחטאת ודאי, כדי שיתכפר עונו ויטהר, ויהיה נשלם לגמרי.

ובמהוא יומא אשתלימו וכו': וביום ההוא נשלמו העליונים והתחתונים, ונמצא שלם בכל, שמחה למעלה ולמטה, ואם לא היתה נמצאת ההפרעה של בני אהרן ביום הזה, מיום שעלו ישראל מן הים, לא היתה נמצא שמחת עליונים ותחתונים כביום ההוא. ביום ההוא, נעבר אותו העון – של העגל, מן העולם, ונמצאו הכהנים וישראל שנמחרו ממנו. ביום ההוא. נעבר כל אלו המקטרגים שלמעלה, והיו הולכים ומשומטים מסביב ישראל, ולא נמצאו בעת ההיא.

עד דגרים שעתא וכו': עד שגרמה השעה, וקמו נדב ואביהוא וערבו שמחת הכל, ונעשה כעם בעולם, זה שכתוב "וירא כבוד ה' אל העם". מיד "ויקחו שני בני אהרן נדב ואביהוא איש מחתתו" וגו'.

תנן כההוא יומא וכו': למדנו, ביום ההוא, היתה שמחת

נחום, ואז הבין רבי מענדל למה הגיע עליו ככה ששמוהו בבית האסורים באין עוול בכפיו.

שניהם נסעו למעזריטש להמגיד הגדול. ומיד כאשר נגשו לדלת, טרם ראה המגיד מיהו העומד להיכנס, קרא ואמר: לנשמה זו היכיתי. וישב רבי נחום בבית מדרשו של המגיד, ונעשה מגדולי תלמידיו. וגם את בני ביתו החזיר בתשובה שלימה.

[והוסיף כ"ק אדמו"ר מהרנ"צ מבאבוב זצ"ל, בסעודת מלוה מלכה מוצש"ק פרשת וישב שנת תשנ"ד לפ"ק בבית מדרשו הגדול בבני ברק, אשר בכל פעם שאירע לאיזה איש שנפל רח"ל לאיזה צרה וכדומה, סיפר לו רבי מענדל ענין זה, שגם אותו שמו פעם בבור, ולא ידע למה הגיע לשם, ולבסוף יצא מזה דבר טוב.]

בית צדיקים יעמוד (ברוקלין תשס"ה) ח"ב, ע' כ"ח

הרה"ק רבי מענדל מוויטעפסק זי"ע היה גר בתחילה בעיר הארדאק, וקראו לו רבי מענדל הארדאקער. הוא היה מגדולי תלמידי המגיד ממעזריטש זי"ע.

בהיותו אברך בדו עליו עלילת שוא, ובגלל זה הושיבוהו בבית הסוהר – לא עלינו, אשר שם היו גויים גנבים ורוצחים, והיה מאוד בצער על שנפל עליו הגורל להיות עם גויים שיכורים ומזוהמים, ולא היה יכול לומר שם דיבורים שבקדושה. ולא ידע ולא הבין על מה עשה לו ד' ככה.

כשהגיע זמן התפילה, הלך לקרן זווית ופינה את המקום עד כפי שידו מוגעת שיוכל להתפלל שם כראוי. והנה בעת התפילה ראה רבי מענדל שאחד מן האסורים, שהיה נראה ככל הגויים, מסתכל עליו ופניו משתנות. וכן כשהגיע הזמן להתפלל עוד הפעם, ראה שוב שהלה עומד ומביט עליו. ומני אז התחיל אותו איש לשמשו ולעוזרו בכל מה שהיה יכול, ותמה רבי מענדל, מה זה שגוי נקשר אליו ועומד לעזרתו.

יום אחד התחיל רבי מענדל לשוחח אתו, ושאל אותו: מי אתה ומה מעשיך? וענה לו האיש שהוא יהודי ושמו נחום, והיה כמצב דחוק מאוד והתעסק בגניבה ל"ע, עד שחטפוהו השומרים, ובדרך כלל כאשר יהודי נאסר ח"ו, מתעסקים שתדלנים בפדיונו, אבל מאחר שהוא היה גנב ואיש שפל, לא היה איכפת לאנשי קהילתו שנתפס.

רבי מענדל התחיל ללמדו דרכי ד', עד שהלה התחרט על מעשיו והתעורר ביראת שמים. האדם נהפך לאיש אחר, הניח תפילין ולא טעם עוד ממאכלי איסור, ונהיה בעל תשובה אמיתי. אך אמר לו רבי מענדל, שזה אינו אלא ההתחלה. וכשהשי"ת יעזור ויהיו נגאלים משם, יקחהו להרה"ק המגיד ממעזריטש, ורק שם יקבל את תיקונו בשלימות.

ומדי דברו דברים אלו, נכנס שר בית הסוהר ובישר לרבי מענדל שהשתחרר, כי הכירו השופטים שהוא חף מפשע. אמר לו רבי מענדל, שאיננו יוצא משם אלא אם כן ישתחרר גם רבי נחום. טען השר, הרי הוא חטא וצריך לשבת במאסר עוד זמן מה. אבל רבי מענדל לא קם ולא זע, עד שהביאוהו לפני השופט, ואמר לו רבי מענדל, שהוא מקבל על עצמו לשמור עליו שמהיום והלאה לא יגנוב. ונתקבלו דבריו, ושחררו גם את רבי

המעונינים לקבל את העלון
מידי שבוע במייל
יפנו אל הכתובת
ashlag@neto.net.il

שביל למער

שאלות בפרשת השבוע עם פירוש רש"י

א. במה שייך; לא דומה במראהו, בשמו, ומין אחד הוא?

א. בעוף. ב. בחיה. ג. בדגים. ד. בשרין.

ב. במה מחזיק "בית הבליעה"?

א. כזית. ב. כביצה. ג. ב' כזיתים. ד. ככותבת.

שאלות בספר "קיצור שולחן ערוך" סימן פ"ט

ג. האם מותר לטלטל בבית בשבת בגר שיש בכיסו כסף?

א. כן. ב. לא. ג. מחלוקת. ד. רק בשינוי.

ד. חפץ שאסור לטלטלו בשבת שנפל מעצמו בשבת, על דבר שמותר לטלטלו, האם אוסר את הדבר המותר?

א. מותר. ב. אסור. ג. מחלוקת. ד. ראוי להחמיר.

לוח חרף חיוני בזוהר עם פירוש הסולם מחזור יא (תשפ"ח)				
יום	תאריך	זוהר פרשת	עמודים	סעיפים
שבת	כה ניסן	בלק	ק"ב-ק"ו	שיג-שכה
א'	כז ניסן	בלק	ק"ו-קכ"א	שכו-שלח
ב'	ל' ניסן	בלק	קכ"א-קכ"ד	שלו-שמג
ג'	א' אייר	בלק	קכ"ד-קכ"ח	שמד-שנו
ד'	ב' אייר	בלק	קכ"ח-קל"ב	שנז-שסח
ה'	ג' אייר	בלק	קל"ב-קל"ז	שסח-שפב
ו'	ד' אייר	בלק	קל"ז-קמ"א	שפב-שצו
שבת	ה' אייר	בלק	קמ"א-קמ"ב	שצו-תיב

